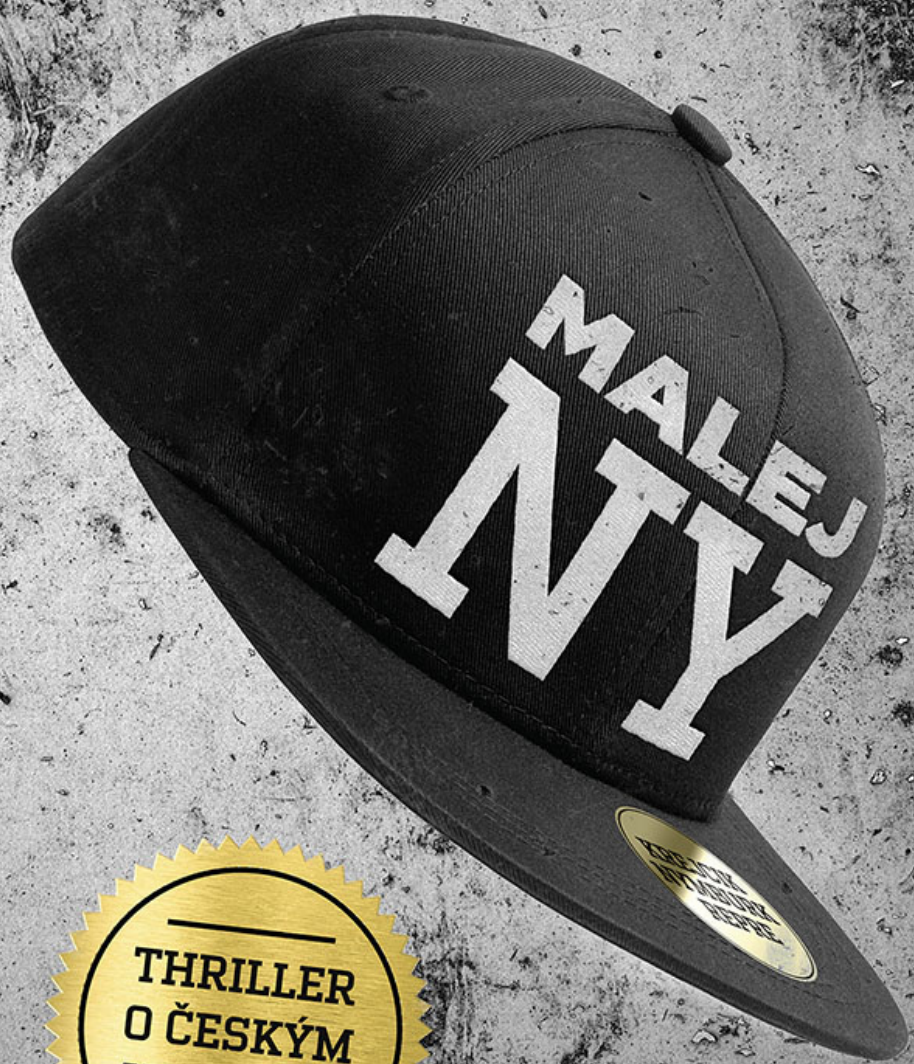

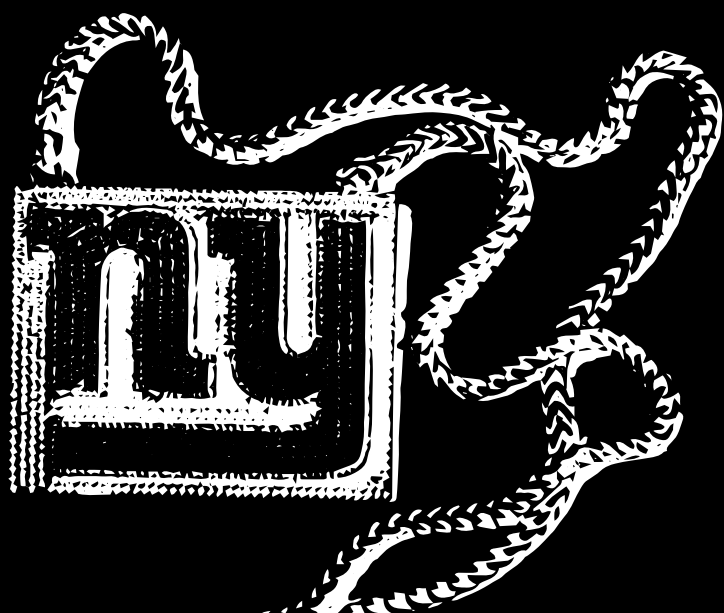
PŘEMYSL KREJČÍK

**THRILLER
O ČESKÝM
HIP HOPU**

HOST

PŘEMYSL KREJČÍK: MALEJ NY

Brno 2019

© Přemysl Krejčík, 2019

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0026-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0027-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0028-4 (MobiPocket)

Děj a postavy jsou fiktivní, avšak nepopírám inspiraci některých momentů a charakterových vlastností reálnými zážitky a skutečnými osobami.

Omlouvám se všem hiphoperům a pankáčům, kteří byli ve skutečnosti normální lidé a nehráli si na to, čím nikdy nemohli být. Vím o vás.

*...nebud' směšnej, co je na tom, když je někdo teplej,
černej nebo zhulenej? Pojď bližě, dám ti tagga na záda
v podobě hákovýho kříže, chcípneš v díře za to, že
mlátíš lidi kvůli víře vo čistotě rasy, asi jsi z prasete.
Prohrál jsi...*

Divokej západ — Mlat' skinheada do hlavy

ČÁST PRVNÍ: SKYLLA

BARVY

Oblíknul jsem se do svezích barev. Tohle mi zůstalo. Spíš jako nějaká osobní výstřednost, ale symboliku to pro mě má pořád. Tenkrát jsme všichni nosili své barvy. A nikdo si nelajsnul nosit stejnou jako jinej člen crew, teda kapely, nebo party obecně. Já v té době nosil modrou. Nejčastěji světle modrou, obvykle protkanou černým vzorem. Taky jsem měl celou sbírku různých modrejch kšiltovek. Bez bejsky — jakože baseballový čepice s rovným kšiletem, nejčastěji značky New Era — jsem se svého času na štrýtu neukázel.

K tomu modrej šátek, protože šátek je základ. Tak třeba Radek nosil šátek přivázaný na kalhotách a visel mu od nich dolů, aby ukázal, že má zbraň. Málokdo tohle znamení pochopil, ale to Radkovi nevadilo, protože on věděl, že rapeři ve Státech to tak nosej. V Radkově případě byl tou zbraní teleskopickéj obušek. Tvrdil o něm, že ho sebral nějakýmu skinheadovi při rvačce. Dneska mi to přijde jako kravina, ale nikdo jsme si to tenkrát nedovolili zpochybnit.

Skinheadi byli hlavní nepřátelé, protože nás sral rasismus. Vedli jsme drsný řeči, psali drsný texty a *Mlať skinheada do hlavy* od Divokýho západu byla taková hymna celý té doby. Ale když jsme nácky zahlídli jen zdálky, utekli jsme. A to s pěkně staženou zadnicí. Nikdy jsem o nich nemluvil jako o holejch lebkách, možná jsem nechtěl prudit Radka — byl starší, silnej šlachovitej cápek, ale co hlavně, nosil hlavu vyholenou na extra krátkýho ježka. Ale na rozdíl od skinheadů na ní měl právě tu New Era... Pak jsme taky nenáviděli pankáče — a to spíš proto, že pankáči nenáviděli nás.

Taky jsem oblíkal světle modrej baseballovej dres — to je ten bez rukávů, ale pod něj jsem si pokaždý bral bílý triko. A svýho času jsem nosil spoustu potítek na zápěstí a na krku dlouhej čejn, česky řetěz, ale česky tomu nikdo neřikal, to vám asi došlo. Čejn, co jsem nosil já, měl na konci něco jako vojenskou psí známku, jenže jen jednu a na ní nebylo moje jméno, ale fotka jednoho černošskýho rapera, kterýho jsem nikdy neměl rád, takže jsem koupil čejn za devět stovek a tu fotku z něj seškrábal. Pak se mi na krku lesklo stříbro — tím myslím barvu, ne materiál.

Dneska je to něco jinýho. Oblíkám se do černý a zelený, možná jde o pozůstatek doby, kterou jsem opustil, ze který jsem vyrostl nebo která mě ze sebe vyhodila, když mi došlo — když mi muselo dojít —, že ta naše game přestává bejt hratelná.

Chci vám vyprávět příběh jednoho kluka. A vlastně mnoha kluků a holek, jakejma jsme tenkrát prostě byli. Není to jen o mojí téměř naplněný cestě ke slávě s kapelou, která začala, když jsem si našetřil na první sadu gramofonů, kterou jsem obzvláště prodal, v přesvědčení, že holky víc zajímaj MCs — teda rapeři — než DJs. A tak jsem cpal prachy hlavně do oblečení, chlastu a hulení. A už ani netuším, kde jsem je bral, protože dlouhej čas jsme hráli zadarmo, ani cestovný nám nepropláceli a brigáda všechny výdaje přece pokrejt nemohla... Ale zpátky. Sny jsou prej vždycky naivní. A je jedno, kolik toho prochlastáte, proč a s kým, a kolikrát se porvete v klubu nebo v parku po koncertě, a je úplně jedno, jestli nosíte čejn a bejsku nebo křivák a kanady.

Teď chci vyprávět svůj příběh, takovou malou zповěď, jak se taky dalo v krátkym období, začínajícím nějaký čas po roce 2000, dospívat. Se vším všudy. Chlast, blbnutí, velký sny, všechno skrz první crew a koncerty. A taky první buchtu. A jak i tohle vypadalo jinak, když jeden musel s těma holkama, o kterejch pořád tolik žvanil, najednou mluvit face to face a došlo mu, že ani na tohle není připravenej.

A taky o tom, jak se to pak všechno začalo srát. A to je důvod, proč to celý budu vyprávět. Ne kvůli tomu, abych si zavzpomínal, ale abych našel odpovědi. Na to, co se dělo tenkrát, a hlavně na to, co se děje teď. A ze všeho nejvíc na tu dotěrnou otázku, kterou už možná tušíte a která zní: Stálo to vůbec za to?

SKYLLA

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to ještě v Nymburce, mym rodným městě. Tenkrát mi ho dohodila matka a teď svým způsobem taky — doporučila mi ho. Nenapadlo mě zeptat se jí, odkud ho zná a jestli doktor Bláha náhodou nemá kořeny v mym rodným městě. Ne, takový věci vás prostě nenapadnou. Ale kdyby mě to napadlo, tak by mi taky došlo, že máme asi nějaký společný známý, ačkoli to by mi při terapii logicky nikdy nepřiznal. Minimálně z profesionálních důvodů. Ale to předbím...

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to po tom průseru, co kluky stál krk... Ne, nikdo nikoho nezastřelil, nikdo nikoho nepobodal, i když k tomu druhému občas nebylo daleko.

I dneska mám spoustu problémů. Se ženskýma, sám se sebou. To hlavně. Podle doktora jsem lehce paranoidní, dřív jsem malinkato experimentoval s různěma kravinama na chemický bázi a mám z toho trochu bordel v hlavě. Nesuďte mě, měl jsem dobrej důvod chtít si vygumovat mozek, uvidíte sami. Tenhle příběh vyprávím vám a zároveň na terapii, alespoň do určitý doby. Uvidíte, pochopíte. Ale teď zpátky ke mně. Jmenuju se Vladimír Kopáč. Těší mě („Těší mě, a rád věřím, že tebe ne!“ — už se do toho dostávám, už se mi samovolně vybavují texty, na kterých jsme tolik ujížděli. Tohle byl zrovna Kato, kapela Prago Union, deska *HDP*, konkrétní song si najdete sami).

A když už jsme u toho, teď mi neříkejte Vladimír Kopáč. Vrátime se totiž pár let nazpět — na konec roku 2005, kdy mi táhlo na šestnáct a žil jsem ve středočeským okresním městěčku

o nějakých čtrnácti tisících obyvatelích, teda v Nymburce, našem Malým New Yorku. Tou dobou jsem byl MC. MC Dexter. To jméno jsem si vybral už ve čtrnácti letech, podle Dextera, zpěváka z The Offspring, ale to jsem pak nikomu nepřiznal. Pankáči byli přece nepřátelé, to už jsem říkal...

Víte co? Pro přehled to rozdělíme. Současnost — moje současnost, teda doba, kdy vám to vyprávím, kdy je mi už nějaký ten rok přes dvacet — poznáte podle toho, že jsem Vladimír Kopáč, žiju v hlavním městě týchle malý země, milionový Praze, nenosím rovně kšilt, prakticky neposlouchám rap. Když už, tak z nostalgie. A jen ten starej. Novej nestojí za nic, snad s výjimkou těch Prago Union a občas i starejch dobrejch PSH. Od chvíle, kdy se rap dostal do rádií — od chvíle, kdy se povedla jedna z věcí, o kterých jsme celou pubertu snili —, to šlo do kytek. Tenhle splněnej sen nás zabil, celou naši komunitu. Teda, celou naši kulturu, jak jsme tomu říkali my.

Minulost — jádro příběhu — od roku 2006 dál, poznáte podle toho, že tu bude Julie. Teda, až pozdějc. A ještě pozdějc zase nebude. A hlavně ji poznáte podle toho, že mi málokdo říká Vladimír. V té době znělo můj jméno Dexter. Kolem mě se bude pohybovat MC Radek (Radek si, jako jedinej z crew, nikdy nedal pořádnou přezdívku. „Jižní Pionýři taky nemaj přezdívky a říkej si prostě Martin a Filip,“ obhajoval se) a Captain Europe, náš DJ. Přezdívku si vybral podle Captaina Ameriky, kterýho znal v té době z komiksů, pochopitelně. My mu říkali prostě Kapitán, i když jako komiksovej Captain America rozhodně nevypadal, jen ty světlý vlasy byly podobný. Teda Kapitán je neměl tak hustý, spíš se dá říct, že měl vysoký kouty. Stejně tak mu chyběl komiksově hranatej drsňáckej ksicht, ten jeho byl spíš kulatej a vážnej, což vůbec neodpovídalo jeho chování.

Naše crew nesla hrdý (a možná trochu sebejistý) jméno Skylla. To mělo dva významy. První je jasnej: odkaz na naše skylly, teda schopnosti v rapu, textařině, DJingu, schopnosti předvít dobrou

show... Zkrátka všemu, co kdo kolem hip hopu dělá, se říkalo prostě skyls, psáno obvykle s ypsilon a se zet na konci, takže skylz. A nemusel to být jen MC a DJ, mohl to být writer, beatboxer nebo breaker, ale jen když breakdance tancoval na rap, žádný rádiový R&B, na který tancovali diskanti v rádobě hiphoperských hadrech.

A slovo skyls se taky dalo použít jako označení. Kdo měl dobrý skylz, byl skyller. Podle výslovnosti amerických MCs se er mění na a. Takže skyls. Druhej význam toho slova až někde pozdějc vystrachal Radek. Skyls bylo jméno nějaký hodně děsivý obludy z řecký báje o Odysseovi, to se mi líbilo. Protože náš rap byl hardcore a ostřej jako břitva a to jméno znamenalo „dávejte si na nás bacha, zmrdi“. A taky jsme tohle vysvětlení názvu — že se jmenujeme podle starověký potvory — používali vždycky, když nám někdo chtěl vyčítat, že je náš název trochu moc namyšlenej.

Takže tohle jsme byli my. MC Dexter, MC Radek a DJ Captain Europe a.k.a. Kapitán. A pak spousta dalších lidí, co přišli a zase odešli. Třeba jako FuckYouJesus, což byla krkolomná přezdívká kluka, ktorej s náma kapelu založil, ale než jsme se vůbec dostali k prvnímu koncertu, zase odešel. To bylo v roce 2002. Jeho odchod, i ten první koncert. Ale FuckYouJesus (řikali jsme mu Fyz, což vzniklo ze zkrácení jeho přezdívký na F.Y.J. a následnou deformací tý zkratky na něco, čím se dá oslovovat i volat — tedy Fyz) sehrál pozdějc důležitou roli, i když ne pro crew. Jenže po tom, co ji sehrál, zmizel na nějakou dobu z mýho života a zároveň i z prostoru pod pódiem na našich koncertech. Kde je mu konec, v tuhle chvíli netuším.

A pak tu byli ještě další důležitý lidi, jako třeba Julie a její ségra Alice... a samozřejmě mív příjemný známosti, tím myslím MCho jménem Porno a podobný. Ale to k tý době tak nějak patřilo.

Nedávno jsem teda na terapii začal chodit znova. Protože se to ve mně zase všechno probudilo, když jsem se doslechnul o Juliině smrti.

TERAPIE 1

(Dva mladí muži sedí v křeslech naproti sobě. Vypadají každý jako z jiného světa. Terapeut Bláha: špinavě blond vlasy kroutící se podél uší, uklidňujícím způsobem hluboký hlas, věk kolem třiceti let, na sobě pohodlnou neformální košili světle hnědé barvy, kraťasy [přestože venku je dnes pod mrakem] a během terapie je zásadně bosý, rád cítí mezi prsty příjemně měkký koberec své ordinace — pro Dextera někdo, koho by čekal spíš na festivalu etno hudby nebo na koncertě reggae. Sám dost dobře nechápe, jak se to stalo, že mu začal věřit a svěřovat se; Dexter: pětadvacet let, na terapii mluvící většinou neobvykle rozvážně a pomalu; místnost připomíná spíš obývací pokoj z katalogu firmy IKEA než součást nemocnice.)

Dáte si kávu? Nebo čaj?

Čaj, díky.

(s trochu hraným pobavením) *Jako obvykle...*

Jo.

(Terapeut Bláha nalévá čaj, Dexter sotva znatelně kýve na znamení díky. Pak chvíli oba sedí a mlčí.)

O čem jsme to mluvili posledně?

Pokud si dobře vzpomínám... (uvelebí se pohodlněji ve svém křesle poang z ohýbaného dřeva, které se i při sebemenším pohybu zhoupne a sotva znatelně zavrže) *na konci terapie jste začal mluvit o vaší bývalé kapele.*

Jo. To je fakt...

Zdalo se mi, že hudba pro vás byla v minulosti hodně důležitá, i když dříve jste tu o ní moc nemluvil, pokud si dobře vzpomínám (napije se čaje). Zdá se mi, že je to jedno z vašich nejzásadnějších témat. Nakonec i teď se živíte... (chvíli se zamyslí) jako zvukař. Navíc když jste mluvil o kapele, zdál jste se mi mnohem... jak to říct... živější a zapálenější, než když tu probíráme jiné věci.

(přikývne) Jasný, doktore, kapela pro mě byla důležitá. Občas mě zamrzí, že to všechno skončilo a nejde to vrátit.

(s úsměvem) Víte, vždycky mě svým způsobem pobaví, když si lidé myslí, že věci by se měly vracet. Slyším v tom tón rezignace. Jako že dobré věci už byly a nové dobré být nemohou.

Tak to není. Nechci se nikam vracet. Možná jsem to prostě špatně řekl... Nevím, s odstupem vidím tu dobu jako... byl jsem prostě příšernej vůl.

Promiňte, nechtěl jsem se smát... To ta vaše dramatičnost, s jakou to říkáte...

V pohodě. Asi to je k smíchu... *(ztiší hlas a odmlčí se)*

—

Hodně jste zvážněl... a už dobrých pár minut mlčíte. To se vám tady ještě nestalo.

Víte... dneska jsem se dověděl, že umřela moje první holka. Julie.

To je mi líto... Co se stalo?

Nechci o tom mluvit. Možná jindy.

Dobře, pokud se na to necítíte, nechme to samozřejmě na jindy.

Jo... Už roky jsme se neviděli. A nerozcházeli jsme se zrovna v dobrym. V poslední době jsme si jen občas napsali, po letech.

Někde vyhrabala moje číslo a napsala mi, že má pořád naše starý cédéčka. Dokonce náš první mixtape...

Promiňte, mixtape? (zeptá se zmateně — zčásti vyveden z míry nutností přerušit pacienta, zčásti kvůli vlastní zvědavosti, což Dexter pozná díky skutečnosti, že doktor Bláha na vteřinu ještě o trochu víc vyvalí oči)

No, mixtape, to je něco mezi demáčem a albem... My si nechali vždycky potisknout CD a vyrobit obal, prodávali jsme to na koncertech. Hodně kapel používalo na mixtapy hudební podklady od jinejch kapel. Nevim, jestli by to dneska prošlo bez žaloby, práva jsme moc neřešili, říkali jsme si, že když je to mixtape, tak je to přece v pohodě, ne? Taky jsme vždycky uváděli autory tý hudby, a to nedělal každej... O čem jsem to mluvil?

O Julii.

Jasně, díky. No, vyhrabala někde náš starší mixtape. Úplně jsem už zapomněl, co na něm bylo. Ale na ni z toho prej padla nějaká depka, když se doposlouchala k songům, co jsem psal v době, kdy jsme spolu chodili...

Na tom mixtapu byl i song o ní. Napsal jsem ho chvíli předtím, než jsme se poprvý nějak vážnějc pohádali. Vzpomínám si, že v den tý hádky jsem pak večer jel s klukama na koncert a docela se zlíl. No, během show jsem jí pak esemeskoval. Teda, ona mě, jako jestli jsem oukej... A já jí odpovídal, zrovna když jsem nera-
poval svoji sloku já, ale Radek... Pak jsem na tu odpověď plynule navázal freestylem, místo svojí další sloky. Kluci z kapely si mě za to dlouho dobírali. Kupodivu v dobrým. Asi proto, že na free-style jsem měl fakt velkej talent...

Pardon. (trochu nejistě z toho, že musí Dextera zase přerušit) *Co je to freestyle? Tedy v rapu. Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím...*

(Dexter se zarazí — jako by si až teď uvědomil, že mluví s člověkem mimo „hiphopovou kulturu“; divně, jindy se mu to nestává, on už je přece dávno někde jinde a rap ho nezajímá... jenže teď najednou jako by byl zase puberták) Jasně. No, to je, když rapujete to, co vás přesně v tu chvíli napadá. Čistá improvizace. Text, kterej se už nikdy nebude opakovat a nic po něm nezůstane... No, abych se vrátil... O týhle situaci jsem jí teď nedávno taky napsal. Potěšilo ji to. Teda, neřekl jsem, co bylo obsahem toho freestylu, ten nebyl dvakrát hezkej, to vám asi došlo. Nadranej puberták, těsně po první hádce s holkou, navíc na pódiu, kde musí bejt ještě drsnější než mimo něj... Protože když vezmete do ruky majk... teda mikrofon... teď se mi zas dostávají na jazyk starý slova. Nějak jsem se zamotal v tom, co chci říct. Chtěl jsem mluvit o Julii a místo toho plkám o tom, jak jsem dělal freestyle.

Pokud jsem pochopil, kam míříte, tenhle freestyle s Julií úzce souvisí. Je to také první věc, kterou o ní vyprávíte. O problémech, ale taky o tom, že jste teď k sobě nějakým způsobem zase našli cestu a mohli spolu komunikovat.

Myslíte, že maj tyhle moje kecy význam?

Všechno, co na terapii řeknete, má nějaký význam. Je to váš čas, vyprávějte, cokoli vám přijde důležité, že by tady mělo zaznít.

Dobře. Ale je toho hodně...

Nikam nespěcháme.

Za půl hodiny končí sezení.

Jistě... ale na terapii můžete docházet, dokud budete cítit, že je to potřeba.

A dokud mi to platí pojišťovna... Tak dobře.

—

Ale teď zase mlčíte...

Víte... Sotva jsem se dověděl, že Julie umřela, ozval se mi Radek.

Myslel jsem, že Radek je... promiňte, že Radek zemřel.

Jo. Přesně tak. *(následně začíná vyprávět)*

BITCHES

2005, kdesi na cestě do Těplic

Radek řídil. Výhled z okna na maloměsto byl typicky depresivní — po dlouhý cestě prázdnou krajinou jsme se ocitli v místě, kde zdálky vyčuhovaly zelený kopce, ale ty jen doplňovaly bezútěšnost hlavní ulice náhodně poskládaný z paneláků, ze kterých byl sem tam nějaký natřenej na oranžovo, snad aby víc čněl a vypadal ještě hůř, dál z malejch a nízkejš postkomunistickějch obchodních domů, ve kterějch neseženete nic užitečného ani zajímavýho, a nakonec z novorenesančních budov, ve kterějch většinou sídlila nějaká střední škola nebo úřad — že jsou novorenesanční, mě upozornil Kapitán, kterýho z nějakýho důvodu zajímala architektura. Mezi tím všim občas vyrůstal z betonu nějaký ten osamocenej strom, ale chuť žít na tomhle nebo podobnym místě ve mně nevzbuzoval. Možná to bylo lidma, který jsme míjeli na ulici. Téměř na každym z nich bylo na první pohled znát, že by dal všechno, jen aby mohl vypadnout z toho místa, ze svý práce, od svý rodiny, ze svýho života. Aby mohl bejt někdo jinej. A my jsme cejtili, že jiný jsme.

Radek byl jedinej z nás, kdo měl papíry, takže taky jako jedinej na koncertech nechlastal. Ale to mu až tak nevadilo, on byl spíš na trávu. A zhulil se pokaždý dost solidně, takže cesta zpátky s nim nebyla dvakrát bezpečná, ale koho to zajímalo? Tvrdil, že na trávu by policajti nepřišli, když se zvládne tvářit, že je při smyslech. Daj mu dejchnout, test bude negativní, jede se dál. Nikdy jsme nedostali možnost ověřit si, jestli je to pravda. Občas nás hlídka v noci zastavila, to jo, ale většinou jen zkontrolovali papíry,

občas je zaujalo, že jsme kapela, tak prohodili pár slov a nechali nás jet. Sex, drogy, rock'n'roll. Teda, v mym případě spíš chuť na sex, tráva, hip hop, ale byli jsme zkrátka jiná generace.

„Ty vole, kolik toho dneska hrajem?“ otočil se ke mně ze seda dla spolujezdce Kapitán a podal mi dozadu joint.

„Hele, deset fláků. A na konci nějakej freestyle, když bude publikum naladěný. A vosol trochu tu pecku!“ přikázal jsem, protože z autorádia se právě ozvaly první tóny mojí zamilovaný *Shook Ones (Part II)* od Mobb Deep.

„Hele, a nechcete si to ještě sjet? Posledně ti furt vypadával text,“ zamával Kapitán vypáleným cédéčkem s instrumentálkami. Chtěl je strčit do autorádia místo cédéčka Mobb Deep a dát si zkoušku cestou, jak jsme to měli ve zvyku. Teda zkoušku pro mě a Radka, protože scratch jako DJ v autě zkoušet nemohl, samozřejmě.

„To není nutné,“ mávnul jsem rukou.

„Posledně to kurvil, protože byl vožralej jako prase,“ připomněl Radek.

„Jasně že byl. Si nevzpomínáš na ty vošousty, co ho furt zvali na panáka a doufali, že ho ukecaj na společnej track?“ pokračoval Kapitán. „Přibrzdi! Čekuj ty děvky!“

Zrovna jsme projížděli městem. Myslim, že to byly Lovosice nebo tak něco, už ani nevím... Radek přibrzdil, stáhnul jsem okýnko. Po chodníku šly dvě ženský, jedna kolem třicátky, druhá mohla bejt její matka.

„Ukaž kozy!“ zahulákal jsem z auta. Ohlídnuły se, jedna z nich možná něco zakřičela zpátky, možná ne. Nevim, protože tohle jsme dělali často. Co byste taky chtěli od boyz, který moc koukaj na videoklipy Snopp Dogga a o reálných holkách toho dvakrát neví. Teda, na koncerty chodily, ale my s nima moc neuměli mluvit. Teda hlavně já, i když občas se mi povedlo s nějakou aspoň prohodit pár vět. Ale to se musely vyznat v rapu, jinak jsem opravdu netušil, co jim vykládat. Radek to naopak s holkama

uměl dobře, ale já se příliš stydl jsem ho zeptat, jak to dělá, aby mě neměl za úplnýho toye.

Některý kluci si je na koncerty vodili a nechovali se k nim o moc líp, než jak jsem si představoval, že to chodí, ale zdálo se, že to těm holkám vlastně až tolik nevadí. Vybavuje se mi vzpomínka, kdy si u našeho stolu jeden DJ odložil svůj dvojčlennej dámskej doprovod se slovy: „Homies, já si tu u vás posadím své bitches a jdu hrát, cajn?“ Bitches se jen hloupě chichotaly. Tak asi cajn...

TERAPIE 2

(doktor Bláha po Dexterově krátkém příběhu chvíli mlčí, čeká, jestli je to vše; pak naváže) *Podobné věci dělá v pubertě kdekdo...*

(trochu zbytečně příkře) Nemusíte mě obhajovat.

To je pravda...

(navzdory předchozímu příkrému odseknutí mluví Dexter klidně) A víte, co je zvláštní? Že třeba ve škole jsem takhle ty holky vůbec nebral... Když jsme jeli na koncert... když jsem byl víc Dexter než Vláda, nebral jsem je jako holky, ale prostě jako bitches nebo čubky. Jinejma slovy jsme se o nich moc ne bavili.

Vážně jste je takhle vnímal, nebo to tak vidíte až zpětně?

(zamyšleně) Zajímavá otázka... Já nevím. Možná. Jak vás to napadlo?

(Bláha najednou promluví nezvykle přednáškovým tónem, jako by najednou z toho kamarádsky se tvářícího chlapíka byl konečně vyšetřující lékař) *Máte tendence se hodně shazovat a podceňovat. A vykreslovat se mi tu v tom nejhorším možném světle... Tím chci říct, podle toho, jak jsem vás poznal za těch pár měsíců, co sem chodíte... tak mám spíš pocit, že to pro vás byla hra.*

Jako že chci sám sebe vidět hůř, než jakej jsem byl?

Přesně tak. Vzpomínky nejsou nic jiného než úhel pohledu...

To mě nikdy nenapadlo...